

مردن ئاشکرای کردم

جەلیل کاکەوەیس

له ئەلف و بێتکەى بالدارهوه فێرى بهرزهفیبی بووم، ئیدی دوو شابالم لى پروواو خۆم گه یانده ژووره چه پهک و نادیاره کهى راسکۆلینکۆف، که چوومه ژوورهه بینیم یه کجار ته نها و نامۆیه.

به ههلم زانى و سهرى هه کایه تیتکی دوورودرێژم له گه لیدا دامه زانند: ده زانم میوانیتکی ناوه ختم، به لام لیم مه گره منیش ته نهایی پرزهى لى پرپوم و له ته مه نم ده خواته وه. ئاختر تا ئیستا نه فریشته یهک هاوسۆزى کردووم و نه شه بیتانیتک، بۆیه وهک نه بوویهک نه ئازارێکم به که سیتک گه یاندووه و نه زه رده خه نه یه کم خستووه ته سه ر لیتوتک. ره نگه من و تو له ته نهاییدا یهک ره گورپشه مان هه بیت، لى من وهک تو دهستم به خوتنى پیریتزیتکی داماو سوور نه بووه.

زانیم له کات و شویتیتکی نه گونجاودا نهیتییه کم ئاشکرا کردووه و ئیدی پاشگه زبوونه وه چ دادیکم نادات، بۆیه ترسی ئه وهم لى نیشته وا به رانه ر که سیتکی ده مامکداری ترسناک خوینى خۆم هه لال کردووه و به وای ده م نه وه ستراویمه وه بى ئه وهى ده نگم به که س بگات بۆ هه تا هه تابه شوین بزر ده بم و که سیتک نازانیت گۆره که میش له کویتیه، که چی زۆر زه بوونانه سه رى به ردايه وه و گوتى:

__وا دياره تۆش مناسا ونبوویهکى ئەم دنيايه بيت و... دهى با خه يالته ئاسووده بيت، ئیدی من بکوژه کهى جارن نیم!

وتم: من سه رده میتکه عه ودالى که سیتکم تا باسى نهیتنى ته نهایی خۆمى بۆ بکه م و که مه کیتک ئه و باره قورسهى ته مه نیتکه کوناوکون ده یگێریم سووک بکه م، لى ئه فسوس تۆش...

وتی: باشتر وایه له ته کانی خۆت کۆبکه بته وه، چونکه فریای راویژ و ژاوه ژاوی ئەو هه موو له ته دژانه ی خودی خۆت ناکه ویت. جارن منیش یهک پارچه بووم و چون تاقه که سیکی خاوهن ناسنامه دهناسرام، لی ئەو کابرایه که ناوی دهستۆبشکویه له ته له تی کردم و بهم دهرده ی بردم و ئیدی وام لی هات هیچ له تیکم له وی دیکه م نه چیت. تا ئیستاش نازانم کام له تم بوو ئەو که تنه ی کرد و له گوناها باری کردم، ئیدی منیش له وساو ه دوا ی ئەو چاره نووسه که وتووم که دهستۆبشکی بۆی دیاری کردوم.

ویستم بلیم منیش ده میکه له ته له ت کراوم و تا ئیستا نه متوانیوه پارچه کانی خۆم کۆبکه مه وه، بۆیه ههر له تیکم حه کایه تی خۆی هه یه؛ له ته دیار و ئاشکرا که م کۆسه یه کی بی تووک و سیفه ت مییانیه، که چی له ته په نهان و نادیاره که م سیما زبر و دنگ گره و هاوار دهکات و ده لیت: من کورپه تاقانه که ی دایابی خۆم، که چی له ته که ی دیکه م شه رمانه به چه دوو ده لیت؛ (خودایه، من خۆمیش نازانم چ بوونه وهر تیکم، نیرینه م، یان میینه!).

پیم و ابوو راسکۆلینکۆف به دلوداو گووتی بۆ هه لختووم، به لام کاتی به ئاسته م رووناکییه ک زایه نیو پیلووه کانم، مینا خه ونیکم دییت، زانیم له ژوو ره که ی خۆم دام و راسکۆلینکۆف هه ته ری نه ماوه. ویستم گوربه ستمه وه و هه ستم، لی زانیم نه زمانم گۆده کات و نه ئەندامه کانی دیکه ی جه ستم له ژیر ده سه لاتی خۆم دا ماون. له و ده مه دا تاقه شتیک که بۆ من ما بووه وه ته نه ها هه سته بیستتم بوو، ئەویش به ئاسته م گوتم له چه چه و وژه وژیک بوو. زانیم ژوو ره که م لیوانلیتوه له و دنگانه ی که پیشتر ئاشنایان بووم، ئەو دنگانه ی که قهت نه گوئیان لیگرتم و نه هه ستیان به ئازاره کانم کرد.

ئهم ژوو ره هه م نیشتمان و هه م گۆری خۆم و رازه کانم بوو، بۆیه پیم و ابوو جووله و ره فتاره کانم له دنیای دهر وه ده شاریته وه، ئەم بیر کردنه وه یه وای لی کردم له نیوه شه ودا به خه لوه تی جه سته ی رووته وه له به رده م ئاوینه که ی قه د دیواره که چه ندان سه عات بووه ستم و له نه یییه کانی جه سته ی مه ته لامیزی خۆم ورد ببه مه وه، که چی له پر چه ند دنگیک له ناوه وی خۆم دا ده که وتنه ده حکه و مملانی:

- ئیمه قاوغیک کۆی کردوینه ته وه، به لام هه موومان به یه ک نامۆین، قاوغیک که ناوی زریان ه و نازانیت گۆی له کامان بگرت.

- ئاه! ههر یه که مان ده یهه وی ناوی زریانی راسته قینه بسرپته وه و ناویکی تازه له خۆی بنیت.

ئیسنا هه مان ئەو دنگانه ده ژنوم، بۆیه ویستم زار هه لیم و بلیم: راسکۆلینکۆف، زوکه فریام بکه وه، من ئیدی هه وسه له ی ئەم دنگه ناسازانه م نییه، ده ی خیرا چون پیریزنه داماو ه که سه رنگووم بکه، ده ی له زۆربلیی و چه له حانیی له ته ناکۆکه کانی خۆم قورتارم بکه.

دلنیا نه بووم ئاخۆ ئەو ژاوه ژاوه دنگی له ته کانی خۆمه، یان دنگی ئەو ژنه دراوسییانه من که به درپژایی ژیانم هه م وه ک میییینه یه ک مامه له یان له گه لدا ده کردم و هه م شوینه هه ستیاره کانی جه سته ی خۆیان لی نه ده شاردمه وه، ههر ئەوانیش بوون به رده وام گومانی ئەوه یان لا دروست ده کردم که له ره گه زی خۆم به گومان بم.

له پر وای بۆچووم که ئەو دنگانه ی ده یان ژنه وم هی ژنه دراوسیکان نین، به لکو دنگی فریشته کانی خودان و هاتوون لی پرسینه وه م له گه لدا ده کهن، له و گونا ه و که تنانه م ده کولنه وه که سه ره رۆیان ه کردووم. ئەری من هیچ که تنیکم کردوه؟! ویستم پر به گه رووم بانگ هه لبدم و بلیم: هۆ فریشته کانی خودا، پیم و ابوو ئیوه به هه موو چیرۆکه کانی ژیانم ئاشنان و هاتوون ناسنامه ی ره گه زی راسته قینه ی خۆم بدنه ده ستم و ناسوودم بکه ن.

بیرۆکه یه کم به خه یالدا هات و وتم: مادام بۆ مه به سستیکی دیکه هاتوون، که واته بهر له وه ی روحم بکیشن و له گه ل خۆتاندا بیبه ن، مۆله تم بدنه ی با چیرۆکی خۆمتان بۆ بگتیه مه وه: جگه له م په سلانه ی وا ئیسنا بۆتان هیناوم، من په سلانیکی دیکه شم دیوه، ئەو رۆژه بۆ من کۆتایی دنیا بوو که ریکه وتی به ره به یانیکی مانگی جوژه ردان بوو، له ئامیزی گه رمی دایکمدام به دنگی «الصلاة خیر من النوم» وه ئاگا هاتم، که چاوم هه لپنا کۆمه له دنگیک دیکه؛ هاژه ی ده سترپژی ته قه و گریان و هاوار به رزیوونه وه و دنگه خوداییه که یان کپ کرده وه. به حه په ساوییه وه هه ستم و زانیم له ئامیزی دایکم نه ماوم. چاوم گتیرا و چه ند چه کداریک به نیو ماله که ماندا په رت بوو بوون و ده سته دایکم به ده سته

یه کتیکیانوهه بوو که جلی سهربازی له بهردا بوو. نه مزانی خهون دهبینم، یان دیه نیکی راسته قینه، ناخر هه موو به یانیه که لهم سته دا به دنگی نهرم و لیوانلیتو له پارانه وهی باوک و دایکم وه ناگا ده هاتم که له سهر به رماله کانیا ن له خودا ده پارانه وه؛ «خودایه نه م روزه نوئییه مان بی نافات بیته»، که چی دایبام نه فریای نوئیی به یانی که وتن و نه وهک هه می شه نزیان بو به خته وهری من کرد! لهو بولیله دا هه ربه که یان دهستی به دهستی سهربازیکی نه دیو و نه ناسه وه بوو، تا ده هات ده بوون به تراویله که و دوور و دوورتر ده که وتنه وه. ناخر جگه له وان و ماله که ی خومان نه په رستر او یکم هه بوو، نه نیشتیمانیک. لهو ده مه دا سهربازیک به ره و پرووم ته کانی دا، منیش به خه یالی مندالانه ی خوم به فریاد په سم زانی و پیتم و ابوو دهستم ده گریت و ده لیت: «مه گری کو ریژگه مه گری هه ریستا به دایبابت شادت ده که مه وه!»، که چی وهک و اشه یه کی برسی چنگی لیگیرکردم و له سهر گازه رای پشت ته ختی کردم. ئیدی نه فریای ته ماشا کردنی چاوه ترسناکه کانی که وتم و نه گریان و هاواریک، ته نها ههستم به ناگریکی دایسای نیتو رانه کانم کرد، لهو سته دا له چه ژمهت نازار ناگام له وه نه بوو که چووک و هه ر دوو باتووم له ژیر گوشاری پوستانه ده ستا راساکانیدا بوون به ناوه زلزله و ناوی ژیان و ماک زورییه تیان تیدا چک بووه. دنیا له چاوه کا مندا بوو به شه وه زهنگ و نه ترووسکایی مانگ و روزه تیدا ما و نه جریوهی نه ستیره. هه ر لهو سته دا بانگه لا که ی دایکم «زریاااa

دوو دهنگه که ی لای راست و چه پم به چه ده یان گوت: - وا دلی له لیدان که وت و چهستی خاموش بووه وه. ده ی با مشووری شتتی بخوین، به لام ئیمه نازانین... زانیم ده یانه وه ی بلین ئیمه نازانین له چ ره گه زیکه، نیره، یان می! ویستم هاوار بکه م و بلیم: من به نیرینه یی له دایک بووم و کوپه تاقانه که ی دایک و باوکی خوم بووم، لی ره گی ژیان و ره گه زیان وشک کردم، نه هیششتیان ئوخه یه ک بکه م و نه بگه م به سته کانی نیرقانا، نه هیششتیان ئایینیکم هه بیته و نه نیشتیمانیک. په له م بوو پیش ته وه ی له گو ریکدا قه تیسیم بکه ن، بلیم: من بو ته وه ته رای ی ره گه زم چک نه کرا تا له ده رباریکدا چاوه نه برمه مه مکی تورت و که فه لی میتینه کانیا ن، به لکو بو ته وه بوو له گه رووی وه چه ی منه وه نه چریکه ی ئای ئایه ک سهر بکات و نه لاوکیکی سهر چیا یی.

ده مزانی هیششتا چیرۆکه که م ته واو نه بووه و زور شت ماون و بوون به گری سهر دلیم، به لام تا ده هات ده نگه کانم به کزی و چه رچه ر ده بیست، پیتم و ابوو وا به رزم ده که نه وه و بو شوی نیکی دیکه م ده بن. له گه ل به رزکردنه وه مدها گویم له دوا دهنگ بوو یه کتیک وتی: «ئیمه هه موومان له قوولایی روحماندا توخمایه تی خومان له ده ست داوه، به لام نه م نیرینه بوو و به زورداره کی له توخمی خو ی هه لیا ن گه راندوده ته وه». زانیم ته مه دوا دهنگه که ده بیستیم، ئاهیکم پیداهات و خوشنوود بووم به وه ی ناسنامه ی راسته قینه ی خوم بو به دگومانه کان جیهیشت.

۲۰۱۷ / ۱۱ / ۳

هؤ فریشته کانی خودا، پیش ته وه ی روحم به بن و چه سته خاموشه که م جیهیلن مؤله تم بده نی با چه رۆکه که م ته واو بکه م و بگه ریمه وه بو ته و سته ی که له چه ژمهت ناگری نیتوان رانه کانم وه ناگا هاتم و رووناکییه کی کز و سارد به ئاسته م چاوی پین هه لیریم و زانیم گزنگی خو ری تازه هه لاتوووه. که مه کتیک چاوم گیرا و دنیا یه کی کپ و خاموش و بی ناوهدانی نامبازم بوو، ته نها شتتیک که وه ک تارماییه کی ته لخ هاته به رچاوم پاشماوه ی ته و ناوهدانییه بوو که تا دوینتی نیشتیمانی من بوو. تارماییه که هه موو رووداوه که ی دوینتی هینایه وه یادم.